

မြတ်နိုးရှင်း

အားနာရင်းနဲ့ချစ်နေမယ်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြတ်ဗုဒ္ဓအား ဦးထိပ်ထား၍ ဖေဖေဦးမြင့်စိုး+ မေမေ ဒေါ်ရင်စိန်နှင့်
အတူ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာများကို မမေ့မလျော့
ကန်တော့ပါသည်။ ။

၁၉၉၄ ခုနှစ် ဩဂုတ်လထုတ် (အပျိုမ မဂ္ဂဇင်း)တွင် "ယိုသူမရှက် မြ
င်သူရှက် ... သူလိုယောက်ျားအစစ်" ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတိုဖြင့် စာပေလောက
ထဲ စဝင်ခဲ့သည်။ ။ "မြတ်နိုးရှင်း" ရဲ့ ကလောင်ခွဲမှာ "အာသာ ဝတီ" "စ
န္ဒာဒေဝီ" "အေးအေးရှင်း(မြတ်)" တို့ ဖြစ်ပါသည်။ ။

(ပထမပိုင်း)

အခန်း(၁)

ဟိုး မိုးမြင့်မှာ ပေါက်နေတဲ့ အိုဇုန်းလွှာ ×××

ငါ့ခြေမှာ ပြတ်နေတဲ့ ဖိနပ် ×××

ဒီရင်မှာ လောင်နေတဲ့ မီး ×××

မင်းလေးအချစ်နဲ့ ငြိမ်းမှ အေးမယ် ×××

ငြိမ်းပေးပါ ××× ငြိမ်းပေးပါ ×××

"အို ... ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ ... ပေါ့ရဲလှချည်လား"

"မပေါပါဘူး ... ရှာကြည့်ပါ ... ရှာမှ ရှားမှန်း သိသွားမယ်"

"ခစ် ... ခစ် ... ခစ်"

ကွေးကောက် တွန့်လိမ်နေတဲ့ ဟန်မူရာမျိုးစုံနဲ့ သူမရှေ့မှာ ဒူးထောက်မတတ် ခယနေသော သူ့ပုံစံကြောင့် ကျောင်းသူ တစ်သိုက် ရယ်သွားကြသည်။

သူမ အနည်းငယ် ဒေါသ ဖြစ်လာမိသည်။ ဘယ်လိုဟာမှန်းမသိ အဆောင်ရှေ့ကိုလည်း ညတိုင်း လာသည်။ ကျောင်းထဲမှာ လည်း တစ်နေ့မှ အလွတ်မပေး။ ဒီနေ့တော့ ပိုဆိုးသည်။ အေးအေးဆေးဆေး စာကျက်ချင်လို့ ကျောင်းကို စောစော လာမိတာ အမှားကြီးမှား။ ဘယ်နှယ် သူမနံဘေး ရောက်လာမှန်းမသိ။

"တော်တော် အနံ့ခံကောင်းတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်" ဟု စိတ်ထဲမှာ လုံးထွေးချမိသည်။

"အဲဒီလို တစ်ယောက်တည်း ဘယ်အချိန် တွေ့ရမလဲလို့ မျှော်လိုက်ရတာ၊ ကိုယ့်လည်ပင်း ကြည့်ပါဦး ... ရှည်လာသလားလို့"

"အကြောပြိုင်းပြိုင်းနဲ့ သစ်ခြောက်ကိုင်းလိုပဲ ... တစ်စက်မှ အနှစ်

သာရ မရှိဘူး"

"ဟား ... မရက်စက်ပါနဲ့ အရှင်၊ မင်းပြောတဲ့ စကား ဂန္ထဝင်တေးသွားလို့ ငါမခံစားရပါစေနဲ့ ၊ အဲ ... မင်းထိုးတဲ့ မျက်စောင်း ငါ့ရင်ဘတ် ဟောင်းလောင်း ဖြစ်စေမလား ... ငါမမူအားဘူးလေ"

"ရှင်နော် ... ကျွန်မ အရမ်း စိတ်ဆိုးနေပြီ၊ ဒီကနေ ဆက်လိုက်လာရင် ကျွန်မ အဆိုးမဆိုနဲ့ "

သူမ ပြောပြောနဲ့ အမြန်ဆုံး လျှောက်ထွက်ခဲ့သည် ။
ဖူးသစ်စဆောင်းဦး ... လေရှူးတစ်ချက် အဝေ့မှာ ကြွေသက်လာတဲ့ ရွက် ဝါတချို့ကို ဖြတ်ကျော် နင်းခြေခဲ့သည် ။ စိတ်ထဲမှာ တော့ သူ့အမှတ်နဲ့ ပေါ့။ အဲဒီလောက်ထိ ... မုန်းသည် ။ ဒီလိုယောက်ျားမျိုး ကံ့ကော်မြေမှာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ဘယ် ... တုန်းကမှ သူမစဉ်းစားမိခဲ့။

"ဟိတ်"

နောက်ကနေ လှမ်းအော်လိုက်တဲ့ အသံပြကြီးကြောင့် သူမ သည်းမခံနိုင်စွာ လှည့်ကြည့်မိသည် ။ ဒီတစ်ခါ ပေါကြောင်ကြောင် စကားထပ် ထွက်လာရင် ဘောလ်ပင်သွားနဲ့ ကို ထိုးပစ်မယ်လို့ လည်း ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည် ။

"ဒီမှာ မင်းကို ကြောက်လို့ နေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ... ကိုယ့်ဖိနပ်လေး တကယ် ပြတ်သွားလို့ နေခဲ့တာ"

ဖနောင့်ပါးနေတဲ့ ကတ္တီပါသဲကြိုး ဖိနပ်ပြတ်လေး တစ်ဖက်ကို ကိုင်ရင်း မတ်တတ် ရပ်နေတဲ့ သူ့ပုံစံကြောင့် သူမ ရုတ်တရက် ကြောင်ငေးငေးလေး ဖြစ်သွားမိသည် ။

နောက် သတိဝင်ပြီး ခပ်မာမာလေးနဲ့ ပြန်ပြော ပစ်လိုက်သည် ။

"ဘာဖြစ်ဖြစ် ရှင်နေခဲ့ဖို့ ပဲ အရေးကြီးတယ်"

"ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အသည်းနှလုံးတော့ မင်းဆီ ပါသွားခဲ့တယ်နော်"

"တောက်"

သူမ စိတ်ဆိုးလွန်းသဖြင့် တက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်ကာ အဓိပတိလမ်းအတိုင်း လျှောက်ထွက်ခဲ့သည်။ ။

ဘယ်လို ငကြောင် မျက်နှာရှုမှန်းမသိ။ ငယ်ကအကျင့်အတိုင်း ရုပ်ပြောင်လွန်၊ အကျီစားလွန်တဲ့ ယောက်ျားတွေရဲ့ မျက်နှာကို ခဲသွား၊ မငံသွားနဲ့ သာ ထိုးပစ်ချင်မိသည်။ ။

"ဟေ့ ... ဖူး ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ ... မျက်နှာကြီး တင်းနေလိုက်တာ"

"အေးလေ ... စောစောစီးစီး ကျောင်းထဲ အဖော်ရှာတာ မတွေ့လို့ နေမှာ ပေါ့ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ..."

သူမရှေ့က ပိတ်ရပ်ပြီး တစ်ယောက်တစ်မျိုးနဲ့ ပြောရင်း နောက်ပြောင် ရယ်မောနေကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို ကြည့်ကာ သူမနှုတ်ခမ်း စူတူတူလေး ဖြစ်သွားသည်။ ။

"တော်ကြပါတော့ ... နင်တို့ ဟာလေ မိန်းကလေးတွေဖြစ်ပြီး အအိပ်ကလည်း ကြီး၊ အရယ်ကလည်း သန်နဲ့ ငါ့အဖေ၊ ငါ့ဦးလေးတွေနဲ့ သာ ပေးတွေ့လိုက်ချင်တယ် ... ဟွန်း"

"ရတယ်လေ ... တွေ့မှာ ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နင့်အဖေတော့ မဟုတ်ဘူး ... နင့်အမေ ရှိနေတာကိုး၊ အဲ ... ဒါပေမဲ့ နင့်ဦးလေးတွေကိုတော့ တွေ့ရမယ်။ လူပျိုတွေပဲ မဟုတ်လား ... ဟင် အဟိ"

"မဟုတ်ဘူး ... အားလုံး ကလေးအဖေတွေချည်းပဲ"

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား"

သူငယ်ချင်း လေးယောက်နဲ့ အတူ သူမပါ လိုက်ရယ်မိသည်။ သူမတို့ ငါးယောက်က တစ်မြို့တည်း ဖြစ်ကြသလို အဆောင်တူ၊ အတန်းတူ၊ မေဂျာတူများ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုအတူ ငါးယောက်စလုံးက မိမိတို့ ဘာသာ စိတ်ကြိုက် ချက်ပြုတ်စားတတ်တဲ့ ဝါသနာလည်း တူနေကြသည်။ ထိုဝါသနာကြောင့် ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်လို့ ရတဲ့ အဆင့်မြင့်မြင့် အပြင်ဆောင် တစ်ခုမှာ ရွေးချယ် ငှားရမ်းနေတာလည်း တူနေကြလေသည်။

မတူတာ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။

သူမက နှစ်ယောက်ခန်းကို နှစ်ယောက်စာပေးပြီး သူမတစ်ဦးတည်း နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျန်တဲ့ လေးယောက်မှာ တစ်ခန်းတည်း ဖြစ်သည်။

"ဒါနဲ့ နင်တို့ ဘာစားပြီးပြီလဲ"

"တို့ လေးယောက်လုံး ဘာမှ မစားသေးဘူး၊ နင့်ကို လာခေါ်တာ၊ ငါတို့ မနက်ပိုင်း အတန်းမရှိဘူးလေ ... ကန်ပေါင်သွားပြီး နန်းကြီးသုပ်စားကြမယ်"

"ငါတော့ မနက်စောစောစီးစီး နန်းကြီးသုပ် မစားချင်ပါဘူး၊ ထမင်းပူပူလေးရရင် ငံပြာရည်နဲ့ ငရုတ်သီးမှုန့်ကို နယ်ပြီး ဘူးသီးကြော် ရွရွလေးနဲ့ စားချင်တယ်"

"အမယ်လေး ... ဖူးပြောမှ ပဲ သွားရည် ကျချင် လာပြီ၊ ကဲ ... ကဲ ... တို့ အားလုံး ကန်ပေါင်ပေါ် ရောက်မှ ပဲ ကိုယ်စားချင်တာ မှာ ကြတာပေါ့နော်"

ဒါနဲ့ ပဲ သူမတို့ ငါးယောက် ကွန်ဘိုကေးရှင်း ဘေးကနေ အီကို ဘက်
မှ ထွက်၍ ကားလမ်းကူးကာ အင်းလျားကန်ဘက် လျှောက်ဝင်ခဲ့ကြသ
ည် ။

အခန်း(၂)

"ဟာ ... ဟေ့ကောင်တွေ ... ဟိုမှာ လာနေကြပြီကွ"

"ဟင် ... ဘာ ... ဘာတွေ လာနေကြတာလဲ ... ဘယ်မှာ လဲ"

"ဟင်း ... ဒီမှန်ကြောင်ကတစ်မျိုး၊ ဟိုမှာ မင်းရဲ့ ဝက်မလေးလည်း ပါတယ်။ ငါ့ရဲ့ ဧကရီလေးလည်း ပါတယ် ... အဟီး"

"ခွေးကောင် ငါ့ကောင်မလေးတွေ ဝက်နဲ့ နှိုင်းတယ်၊ မင်းကောင်မလေးက ငါးမြွေထိုးခြောက်လိုပဲ"

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းတို့ နှစ်ယောက် ပါးစပ်ထဲရောက်မှ ပဲ သူတို့ ချော တိရစ္ဆာန်လုံးလုံး ဖြစ်ကြရတော့တယ်"

"ဟဲ ... ဟဲ ... မကျေနပ်ရင်လည်း ယူလိုက်ကြပေါ့၊ ဒါဆို လိုက်ဖက်မှု ပိုရှိသွားမှာ ပေါ့ ... မဟုတ်ဘူး လား"

"နိုး ... နိုး ... လိုက်ဖက်မှု မရှိတာကိုက ဒီခေတ်မှာ ဖက်ရှင်တစ်မျိုး မို့ ငါကတော့ ငါ့အသည်းကလွဲ ..."

"ဘာလဲ ... နောက်ထပ်လည်း လာထားပဲ မဟုတ်လား"

"ဟား ... ဟား ... ဟား"

"ဒါနဲ့ နေပါဦး ... ကိုထူးတစ်ယောက် ခုထိ ပေါ်မလာသေးပါလား"

"အေးကွာ ... နေ့နဲ့ ညမှားပြီးများ အိပ်နေသလားပဲ"

"အိပ်ရေးပျက်တာချင်း အတူတူကွာ ... ဒီကောင် ပိုကိုပိုလွန်းတယ်"

"သာလှ" "ညီညီအောင်" "မောင်မောင်" "စိုင်းကျော်" တို့ သူငယ်ချင်း လေးယောက် ... တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ ပြောဆိုနေကြသည်။ သူတို့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ခုထိ ပေါ်မလာသေးတာလည်း မချင့်မရဲ ... ဖြစ်နေကြသည်။

သူတို့ နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း စားပွဲလွတ်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ မှာ နေကြတဲ့ မိန်းမချော ငါးယောက်ရဲ့ အစား သောင်းကျန်းပုံကို နားထောင်ရင်း သူတို့ တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦး ကြည့်ကာ ပခုံးတွန့်လိုက်ကြသည်။

"ငါတောင် သွားရည် ကျ လာပြီကွာ"

"ဘာကိုလဲ သာလှ"

"အတွေးမမှားနဲ့ ငမောင် ... ငါပြောတာ သူတို့ မှာ တဲ့ အစားအစာ တွေပါကွ"

"ဟုတ်တယ်ကွ ... သူတို့ က အစားကို တစ်မျိုးစီမှာ စားတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လဲစားလို့ ရတယ်။ ငါတို့ က လက်ဖက်ရည်ပဲ တစ်မျိုးတည်း အကြိုက်တူနေတော့လည်း သောက်လို့ မရဘူးပေါ့"

"ဒါများ လွယ်ပါတယ် ကိုအောင်ရယ် ... သူတို့ အဖွဲ့နဲ့ သွားပေါင်းပြီး ကပ်ရပ် စားသောက်ကြရင် အိုမကေဘူးလား ... ကဲ"

"ဟေ့ကောင် ကိုစိုင်း ... မင်း သတ္တိရှိရင် အဲဒီစားပွဲကို သွားလေ ... ငါတို့ နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်"

"အဟီး ... ငါသွားရဲဘူး"

စိုင်းကျော်ရဲ့ ကနွဲ့ကလျ အဖြေစကားကြောင့် အနီးစားပွဲမှ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေက တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ကြပေမဲ့

အစားပုတ်မ ငါးယောက်ကဖြင့် ဘယ်သူကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ စားပွဲထိုးလေး လာချပေးတဲ့ အစားအစာတွေကို လှမ်းယူနေကြပါသည်။ ။

"ဒါဆို မင်းနေခဲ့၊ သာလှနဲ့ မောင်မောင် ... ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ ... သူတို့ ဆီသွားကြမယ်"

"ဟာ ... ဖြစ် ... ဖြစ်ပါ့မလား။ သူတို့ ငါးယောက်ထဲက ဟိုတစ်ယောက်ကိုတော့ ငါလန့်တယ်"

"ဘာလဲ ကိုထူးရဲ့ ... ကျောက်ကပ်လေးကို ပြောတာလား၊ သူက မျက်နှာထား တင်းပေမဲ့ စိတ်ရင်း ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ပြီးတော့ ငါတို့ အဖွဲ့ည ... ည ... သူတို့ အဆောင်ရှေ့မှာ သီချင်း လာဆိုနေတာ သိနေတာပဲ ... လာစမ်းပါကွာ"

ဒီလိုနဲ့ ညီညီအောင်က ဦးဆောင်ပြီး ရှေ့က ထသွားပြီမို့ ကျန်တဲ့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်လည်း ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေဖြင့် နောက်က လိုက်ခဲ့ကြလေသည်။ ။

"ဧကရီက မမတွေ စားသောက် ကောင်းလို့ ပါလား"

ခေါင်းငုံ့စားနေရင်းမှ အနီးကပ် ပေါ်ထွက်လာတဲ့ အသံကြောင့် သူတို့အားလုံး ပြိုင်တူ ခေါင်းမော့ ကြည့်မိကြသည်။ ။

"ဪ ... သီချင်းရှင်တွေပါလား၊ အလှူခံမလို့ နဲ့ တူတယ်"

"မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ ... ဒါနပြုချင်လို့ ပါ"

"တယ်ဟုတ်ပါလား ... ဒါဆိုလည်း ခုံဆွဲပြီး ထိုင်ကြလေ ... အဟင်း

"

မြမြစူးနှင့် သဇင်စကားကြောင့် သူမကျိတ်ပြီးလိုက်ပြီး ထမင်းပူပူ လေးနဲ့ ဘူးသီးကြော် ရွရွလေးကို ငံပြာရည် တို့ စားနေလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာ တော့ "ဟိုတစ်ယောက် ပါမလာတာ ကောင်းတယ်" ဟု မှတ်ချက်ချနေမိသည်။

သူမတို့ အဖွဲ့က တိုးကပ်နေရာ ရွှေပေးလိုက်တော့ သူတို့ က ခုံဆွဲပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

"ရှင်တို့ စားချင်တာ မှာ ကြလေ"

"ကျွန်တော် အခုပဲ လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီး ထလာတာ"

"ဟုတ်တယ် ... ဒီက ဧကရီမမတွေကို တွေ့တော့ ဒီကောင်က သူ့မွေးနေ့မှာ ဒါနပြုရအောင်ဆိုလို့ လှမ်းလာခဲ့တာ"

ပြောပြောနဲ့ စောစောက မရဲဘူးဆိုတဲ့ စိုင်းကျော်က ဘူးသီးကြော် တစ်ခုကို လှမ်းနှိုက်ပြီး ပလုတ်ပလောင်း ဝါးစားနေလိုက်သည်။

"ဒါနဲ့ ... အဆောင်ရှေ့မှာ ညည သီချင်းလာဆိုနေတာ ခြင်မကိုက် ဘူးလား"

"ချစ် ... မကိုက်ပါဘူး။ သူတို့ က နားထောင်နေကြတာလေ"

"အယ် ... အဟင်း ... ဟင်း ... ရှင်တို့ အဖွဲ့ကို ကြည့်ရတာ အရမ်း ပျော်တတ်တယ်နော်"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ထက် ပျော်တတ်တာ တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်၊ ဒီနေ့ကျမှ သူက အအိပ်ပုတ် ကျန်ခဲ့တယ်"

ညီညီအောင့် စကားကြောင့် သူမ ပလုတ်ပလောင်း စားနေရင်းမှ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ။ သို့သော် ဟန်မပျက် ဆက်စားလိုက်သည်။ ။

"ဒါဆို ရှင်တို့ က အတူတူနေတာပေါ့ ... ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ အဆောင်တော့ မဟုတ်ဘူး ... တိုက်ခန်းမှာ စုနေကြတာ"

"ဒီလိုဆိုလည်း နှိုးခဲ့ရောပေါ့ရှင်"

"နှိုးလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေမှာ စည်းတစ်ခုထားထားကြတယ် ... ဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ကိုယ်အိပ်တဲ့ ခြင်ထောင်မှ "သေရေးရှင်ရေး မဟုတ်ရင် မနှိုးရ" လို့ ရေးထားရင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နှိုးခွင့်မရှိဘူး၊ မနက်လင်းလို့ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ခြင်ထောင်မှာ စာရေးကပ်ထားတာ တွေ့တယ်လေ ... ဒါကြောင့်ပါ ... အဟဲ"

သူမ ဇေဇေဝါ ဖြစ်သွားရသည်။ ။ စောစောစီးစီး ကျောင်းထဲမှာ တောင် တွေ့ခဲ့သေးတာ ဘယ်နှယ် ခြင်ထောင်ထဲမှာ အိပ်နေရတယ်လို့ သူမဖွင့်မေးချင်ပေမဲ့ မမေးဖြစ်ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေလိုက်သည်။ ။

"အဟမ်း ... နန်းကြီးသုပ်ကလေး စပ်တယ်နော်၊ စားလို့ တော့ အကောင်းသား ... ဟီး ..."

"စားလို့ ကောင်းရင် စားပေါ့ ... အင့်"

မောင်မောင် ရှေ့ထိုး ပေးလိုက်တဲ့ နန်းကြီးသုပ် ပန်းကန်ကို စိုင်းကျော်က လှမ်းယူပြီး စားလိုက်သည်။ ။ မောင်မောင်က စိုင်းကျော်ပေါင်အား ဆွဲလိမ်လိုက်သည်။ ။

"အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်"

"ဟင်... ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့ "

"ဟို ... ဟို ... စပ်လို့ ပါဗျာ၊ နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ ... ဒီလောက် စပ်တဲ့ င
ရုတ်သီး အိမ်ကျမှ တွေ့မယ်"

"အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း"

သူငယ်ချင်းတွေရယ်တော့ သူမလည်း လိုက်ပြီးမိသည် ။ ဟိုတစ်
ယောက်ကို ကြည့်မရပေမဲ့ ဒီလေးယောက်ကဖြင့် အနည်းငယ် ခင်မင်စ
ရာ ကောင်းသည် ဟု မှတ်ချက်ချမိသည် ။

"ဧကရီမမတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သွားကြပြီပဲ ... နာမ
ည်ကလေးတွေ ပြောပြပါဦး"

"အဲ ... ဟုတ်သားပဲ ... ကဲ ... ကဲ ... ကျွန်တော်ကပဲ အားလုံး ကိုယ်
စား ပြောပြပါမယ်"

"ကလေးတွေလို လက်ညှိုးထောင်ပြီး မတ်တတ်ရပ်ပြဖို့ မလိုဘူး မ
ဟုတ်လား ..."

"ရှင်ကတော့ ထောင်မှာ ပဲ မဟုတ်လား"

"ဘာလဲ"

"လက်ညှိုးပြောတာ"

"တော်သေးတာပေါ့"

"အဟား ... ဟား ... ဟား"

လက်ညှိုးလေး ထောင်ထောင်ပြီး စကားပြောတတ်တဲ့ ညီညီအောင်
က မြေစူး စကားကြောင့် သူ့လက်ညှိုးလေးကို မျက်လုံးစွေပြီး

ထောင်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သဖြင့် အားလုံးက ရယ်မောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"ကဲ ... ပြောပြပြီနော် ... သူက "သဇင်မြင့်မြတ်"၊ ဒီတစ်ယောက်က "မြမြစူး"၊ ဒီဘက်က "ကျောက်ခက်ပန်း"၊ ဟိုမိုးပြာရောင်လေးက "ရှင်မော်ဖူး"၊ ကျွန်မက "သက်သက်မိုးစွေ" ..."

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ ... ကျွန်တော်တို့ ကိုလည်း မှတ်ထားပေးပါဦး"

"စိတ်ချ ... အကြွေးစာရင်းထဲ မှတ်ထားပေးမယ်"

"အဟီး ... ဒါလေး တစ်ခုတော့ ခွင့်လွှတ်စေချင်တယ် သဇင်ရယ်"

"ဟာ ... ဘာမှန်းလဲမသိဘူး"

"အဟဲ ... ပျော်လို့ စတာပါဗျာ ... ကဲ ... ဟောဒါက "စိုင်းကျော်"၊ သူက "ညီညီအောင်"၊ သူက "မောင်မောင်"၊ ကျွန်တော်က "သာလှ"၊ အိမ်မှ ကျန်ခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်က "ချစ်ရင်ထူး" ... တဲ့ "

"ရှင်"

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ "ရှင်" ဆိုတဲ့ အသံတွေထဲမှာ သူမအသံက ပိုကျယ်သွားမည် ထင်သည်။ ။ တော်တော် အမြင်ကတ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ လူနဲ့ နာမည်။ အဲဒီနေ့က အဆောင် ပြန်ရောက်သည် အထိ ထိုနာမည်က သူမကို စိုးမိုးနေခဲ့သည်။ ။ သူငယ်ချင်းတွေက နာမည်ပြောင် ပေးလိုက်ကြသည်။ ။

"ပျက်ချင်မူး" ... တဲ့။ ။

အခန်း(၃)

"ဟာ ... ကြွေတယ်ဗျာ ... မြေမှာ ကို လှိမ့်ပစ်လိုက်ချင်တယ် ..."

"တကယ်လား"

"သေချာတယ် ... အရမ်းကို ကြွေပြီးရင်း ... ကြွေပဲ"

"အတော်ပဲ ... ဒီကလည်း နင်းချင်နေတာ"

"ဗျာ ..."

တွေ့တိုင်း ပြောနေတဲ့ စကား ကြာတော့ ခါးပြီးရင်းခါး လာပြီ။ ပါးစပ်က ပိတ်မနေချင်တော့။ အူတူတူ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ "ဗျာ" တစ်လုံးရဲ့ နောက်မှာ သူ့မျက်လုံးက အပြူးသား။

"ဒီမယ် ... မြေကြီးပေါ် ကြွေကျလာတဲ့ အရာတွေကို ဘယ်သူကများ ရှောင်ကွင်း သွားမှာ တဲ့ လဲ"

"ဟို ... အဲ ... မြွေဆိုရင် အဝေးကပင် ပြေးထွက်သွားမှာ မဟုတ်လား"

"ရှင်က မြွေမှ မဟုတ်တာ ... မကြောက်ပါနဲ့ "

"ဘာ ... ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

"စောတုန်းက ကြွေသွားတဲ့ အရာ အနင်းခံရရင် သက်သာမယ်တော့

မထင်ဘူး ... ကျွန်မက ကတ္တီပါ ဖိနပ်စီးထားပေမဲ့ ခန္ဓာက ကြီးတော့
လေ ..."

"အီး ... ဆင်မ"

"ဘာ"

လေးလံတဲ့ စကားလုံးအောက်မှာ နာကျင်ရမှန်းမသိ။ ပြီးတို့တို့ မျက်
နှာပေးနဲ့ "ဆင်မ"လို့ ကြားရုံလေး ပြောလိုက်တဲ့ သူ့ကို "ဘာ"နဲ့ လှမ်းဖိ
လိုက်ပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ တော့ ရယ်ချင်သား။

ရိုးသားစွာ ပြန်ရန်တွေ့တတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အကျင့်
ကို သူမလှုပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသည် ။ ဒါပေမဲ့ သူမမျက်နှာကိုတော့
တင်းမြဲတင်းထား ဖြစ်တယ်ပေါ့။

"ကိုယ်ပြောတာ ယဉ်ကျေးပါတယ် ... ကိုယ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ သန်
မာထွားကျိုင်းတဲ့ မြန်မာအမျိုးသမီးအလှ မရှိသလောက် ရှားပါးနေပြီ
လေ"

"အဲဒါ ဘာဆိုလဲ"

"ဟား ... သိပ်ဆိုင်တာပေါ့၊ ခုခေတ်မှာ ပိန်တာရိုး
ရှည်လျော့တွေကြား မင်းက အလှထွားတော့ စိတ်ချရတာပေါ့"

"ရှင် ဘာပြောတာလဲ"

"ကျန်းမာရေးအတွက် ပြောတာ"

"ရှင်နော် ... ကြည့်ပြော"

"မကြည့်ရဲရဲ ကြည့်ရဲရဲ ကြည့်ထားမိတာကတော့ ... အင်း ... ၃၅-၂၅
-၃၉ လောက် ရှိလိမ့်မယ်"

"သေလိုက်ပါလား ... ရုပ်ကိုက ပြောင်ချော်ချော်နဲ့ "

"ပြောင်တာက သေချာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မချော်ပါဘူး။ မင်းဆီ တည့်တည့် လာနေတာ"

"သေချင်းဆိုး ..."

သူမစိတ်ထဲမှ မေတ္တာပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ဘယ်လိုထုထုနာမည့် ငါးဖယ်တော့ မဟုတ်ဘူး ။ "ရှောင်ရင်ထိတယ်" ဆိုတဲ့ ဆရာဦးဆွေမင်း(ဓနုဖြူ)ရဲ့ ဇာတ်လိုက် ဦးတွတ်ပီလိုပဲ။ သူမမှာ လည်း ရှောင်လေနီးလေ ဖြစ်နေတဲ့ သင်းကို ချိုးပစ် လိုက်ချင်တော့သည် ။ အဲ ... ဘယ်နေရာကို ချိုးသင့်သလဲ စဉ်းစားရဦးမည်။

"မျက်နှာလေးက အရမ်း တင်းနေတယ်၊ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ပြုံးလိုက်ပါလား။ အကြောတွေ ပြေလျော့သွားရင် မင်းမျက်နှာလေးက လမင်းလေး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်"

ဘေးလွယ်အိတ်ထဲ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူမမြင်အောင် တစ်ဖက်လှည့်ကာ ပြုံးဖြစ်သွားသည် ။ တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ လူ ...။ ဒါပေမဲ့ သူမ မျက်နှာကို ချက်ချင်း ပြန်တည် ဖြစ်လိုက်သည် ။

သန်မာထွားကျိုင်းလို့ ××× လူပုံလယ် ××× လျှောက်သွားမယ် ××× လွန်တင့်တယ် ××× ချစ်ဖို့ အလွန် ကောင်းတယ် ×××

"ရှင့်ပါးစပ်နဲ့ ဒီသီချင်း မတန်ပါဘူး ..."

"တန်ပါတယ်ကွာ ... ကိုယ်ဟာ မင်းအတွက် အတန်ဆုံး လူသားပါ၊ ကြည့်ပါလား ... မင်းထက်ကိုယ်က နည်းနည်း ပိုရှည်သေးတယ် ... အရပ်လေ .. အရပ်"

"ခစ် ..."

"ဟ ... ကလေးသွားပေါက်ပြီ၊ ဟိ ... ပျော်လိုက်တာ"

သူမ မအောင့်နိုင်တော့ ... ထွက်ကျသွားသည်။ ။ (ရယ်သံ) ပျာယာခတ်သလိုနဲ့ တွန့်လိမ်နေတဲ့ သူပုံစံက ကြာလာတော့ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ဆိုသလို စိတ်ဆိုးတာ ပျောက်လို့ ရယ်ရွှင်ဖွယ် ဖြစ်လာခဲ့သည်လေ။

ကိုယ်ပြောတဲ့ စကားများ ××× နားကြားများ လွဲသလား ××× ရယ်သံက ကလေးဆန်နေပြီ ×××

"ရှင်တော့ နာတော့မယ်"

"ချစ်ရင်ထူးလေ"

"လူကို ဘာစကား ပြောတာလဲ ..."

"ချစ်ရင်ထူးပါဆို"

"ရှင်နော် .. ကျွန်မ ဒေါသထွက်လာရင် မလွယ်ဘူး"

"ဟုတ်တယ်ကွ ... ကိုယ့်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရှိတယ် ... သူ ဒေါသထွက်ရင် အောက်အရပ်က လေပါပါတယ်"

"မသာကောင် ... ညစ်ပတ်ကောင်"

စိတ်ထဲမှ ပြောရင်း သူမအပြေးကလေး ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။ နံနက်စောစော ညင်းသွဲ့သွဲ့ တိုက်ခိုက်လာတဲ့ လေနုအေးက လူကို လန်းဆန်းစေသမို့ သူမ တဝကြီး ရှူသွင်းလိုက်မိသည်။ ။ ခြောက်မိုင်ခွဲကနေ လမ်းလျှောက်လာလိုက်တာ ... အမြဲတမ်း ချောင်းမြောင်းနေတဲ့ ကိုရွှေဗိုင်းအတွက် အဆင်ပြေ သွားသလောက် သူမအဖို့ က စိတ်ရှုပ်ထွေး ရလေသည်။ ။ သို့သော် အရင်လောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် သူမ မလုပ်ဖြစ်တော့။

ကန်ပေါင်ပေါ်ရောက်တော့ လွတ်နေတဲ့ ခုံတန်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

"ရော့ ... အဆာပြေစားဖို့ "

"ဟင် ... ကြက်ဥပေါင်မုန့်ကြော်"

"ဟုတ်တယ် ... မင်းကြိုက်မှန်းသိလို့ ကိုယ်တိုင်ကြော်လာတာ"

မယုံကြည်နိုင်စရာပဲ လက်ထဲ ရောက်လာတဲ့ ကြက်ဥပေါင်မုန့်ကြော်က နွေးနွေးလေး ရှိသေးသည် ။ ခပ်ငေးငေးလေး ဖြစ်နေတဲ့ သူမကို နောက်တစ်မျိုး ထိုးပေးလာပြန်သည် ။

"ရော့ ... စားပြီးရင် သောက်ဖို့ ရေ"

အိုအစစ် ရေသန့်ဘူး အသေးစားလေး ... ပါကင်ပိတ်လျက် ဖြစ်သည် ။ သူမမျက်နှာ မော့ကြည့်လိုကတော့ ပြုံးချင်ချင်လေးပင်။

"ကိုယ် သွားလိုက်ပါဦးမယ်"

တားချိန်ပင် မရလိုက်။ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတဲ့ သူ့ကျောပြင်ကို ကြည့်မိရင် သူမ နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်သည် ။

"ဟွန်း ... ဘာစတိုင်းလဲ မသိဘူး ... ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ "

သူမဘာသာ တိုးဖွဖွလေးပြောရင်း လက်ထဲက ကော်ဘူး ဝိုင်းဝိုင်းလေးကို ဖွင့်လိုက်သည် ။ မွေးပျံ့တဲ့ ကြက်ဥပေါင်မုန့်ကြော် နံ့လေးက သူမကို မျက်စပစ်ပြ နေသယောင်။ အားလုံး ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်။ ကြက်ဥတစ်လုံးကို ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်စီဖြင့် ကြော်ထားသည် ။ သူမ အကြိုက်ပင်။ ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ ဦးစွာ ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်ကို ယူစားလိုက်သည် ။

"အမယ် ... ကြက်ဥပေါ်က ဆားလေး သုံးလေးပွင့်ဖြူးထားတော့

စားရတာ ဆီမ့်နေတာပါပဲ၊ မောင်မင်းကြီးသား စိတ်ချမ်းသာ၊
ကိုယ်ကျန်းမာပါစေ"

စားရင်း ပြောရင်းနဲ့ ကြက်ဥပေါင်မုန့်ကြော်တစ်ချပ် အသာလေး ကု
န်သွားခဲ့သည်။ ။ ဘေးဘီကို ကြည့်မိတော့ ... တော်ပါသေးရဲ့ ... လမ်း
လျှောက် လေညင်းခံနေကြတဲ့ လူတချို့က ကိုယ့်အာရုံနဲ့ ကိုယ် ရှိနေကြ
လို့ ၊ သူမ ကျန်နေသေးတဲ့ ကြက်ဥပေါင်မုန့်ကြော် တစ်ချပ်ကို ဆက်စား
ဖို့ ကောက်ယူလိုက်သည်။ ။

"ဟင် ... မြတ်စွာဘုရားရေ"

ပေါင်မုန့်အောက်မှာ ရှိနေတဲ့ အရာကိုလည်း မြင်ရော သူမ မျက်ဝန်း
လေးပြူးပြီး အံ့သြသွားခဲ့ရသည်။ ။

ပလတ်စတစ်အိတ်လေးနဲ့ ထည့်ထားတဲ့ စာခေါက်လေးတစ်ခု။ သူမ
အနီစာခေါက်လေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ကြက်ဥပေါင်မုန့်ကြော်ကို ပြန်
ထည့်လိုက်သည်။ ။

လွယ်အိတ်အတွင်းက တစ်ရှူးကိုယူ၍ လက်ကို သုတ်လိုက်ပြီး ပလ
တ်စတစ်လေးကို ဖွင့်ကာ စာခေါက်လေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ။

"အစားပုတ်တဲ့ ကောင်မလေး ...

ကိုယ် မင်းကို အရမ်း နှစ်သက်တယ်။

မင်းရင်ခွင်ကို ဦးချင်တဲ့ ။

"ချစ်ရင်ထူး"

